

1 Jeg holdt meget af at gå tur med mor
den eftermiddag, hver uge var vi en
tur i Drog. Vi gik altid gennem gården
ind i sidebygningen og op ad den hvid-
skurede kirketrappe, og ind i kirkens
hvort min kusine næsten altid havde travlt
med noget. På komfuret stod den blank-
rudsede kobberkedel, med "madam blå"
ved siden af parat til en kaffetar, lidt tynd,
for der kom hver dag en eller anden et smut
for at hilse på Bedstefar og Bedstemor, kaff-
emøllen stod parat på en hylde, og en af
familien satte sig på høksben, og malede
kaffebønner, og min kusine Anna gik me-
de døren til spisekammeret og begyndte
at støre skiver af det hjemmelagte hvede-
brød, eller til højtidernes julekage med sø-
kål og rosiner. — gennem den lange kor-
ridor kom vi ind i stuen, hvor bedstefar
sad med sin pipe og bedstemor med en sort
kappe på hovedet, og blåtøppet stivet forklæ-
de med smæk, det var fæstnet til det sort-
te byoleter med en stor knapperul, der kun-
de et gyldent hoved, så det så ud som når

sådan husker jeg bedstemor hele min barndom og første ungdom, og hun havde næsten altid et stråketøj i hænderne, vi fik alle sammen i årenes løb 6 bomulds håndklæder med et firkanter mønster i. Bedstefar smekkerede oppe i sit værksted oven over vaske- rummet. Hun datter havde fået en stor og en lille kommode, et skab og en seng, og alle møblerne i stue og soveværelse var hans arbejde; i køkkenet udstyret han med mellemrumm vasken, der var af træ, og køkkenesser var også hans arbejde. Vi havde respekt for bedstefar, men vi var ikke bange for ham, han var rar, og der gik mange fortællinger om ham i familien. Bedstefar kom fra Morud, fra Skovene, og var udlært Tømmerovend, da han kom til Odense. Han var født 1825 og bedstemor 1826.

da krigen brød ud i 1848 meldte bedstefar sig til garnisjonen her i Odense og var med ved Dybbøl, han kunne godt fortælle noget om sin soldatetid, og var også dekoreret, men han ville ikke tale om sine kampene, om nærkamp, hvor de kæmpede med bajonetterne på bøssebræ, bism kan være myo gerrige og ubehøvne i deres spismål, og vi spurgte bedstefar om han havde dræbt en Tysker, han ville modig svare, men til sidst sagde han ganske stille "ja", vi spurgte aldrig mere, vi fortsat på Tansen, at det var ikke noget man talte om eller pralede med. — Kongen Frederik den ottende var på besøg i Odense, og et regiment stod Honorat for ham, var der ved siden af et Tableau hvor en ældre soldat holdt bedstefar på armen, men bedstefar blæste i hornet. — 1850 kom han hjem fra krigen og blev en omgang kusk hos Odel Kændts Odensefirma Schmuekenborg, derefter Tommensvend hos en mester. Bedstefar havde gode skudsmål, og var cereker, så da mester kom en dag og spurgte "Er den byelke ikke en smule for lang" svarede bedstefar "Hvad der er for langt bide vi er" —

Sine begyndte bedstefar at bygge huse selv "bygmester" blev det kaldt, men da hun blev gift med Anne Marie Pedersdatter fra Vesterhavsinge, der fik 6 børn med hende, og som flyttede ind i de nybyggede huse, indend de var helt færdige, for de blev hurtigt solgt, de små huse i Vindegade, hvor bedstefar byggede de første og solgte dem, og min tante huske, at de var flyttet ind i de nye huse inden, da var der og vinduer over det hele — det sidste hus var Dsg. 75 et 2 etages med sidebygning og havehus, solidt bygget, velholdt og i familiens øje endnu. — Da bedstefar blev firs, var der fest i huset, og de børn sagde "Nu er du rigtig gammel bedstefar!" "Nå, det mærer I, jeg kan da stå på hovedet endnu" — og så rejste bedstefar sig op fra sofaen, lagde sin pipe, og stod på hovedet op ad døren, Anne var på vej ned med kaffebakken, så vi råbte i kor "du må ikke lukke døren op, for bedstefar står på hovedet" "Hvad er nu det for noget pjank" sagde Anne. — "Åh, — hvad — de skal ikke tro jeg er helt afløst," svarede hun.

for endnu var han jo mand i huset, det
var hans yndevord, han var medlem af
"Våbenbrøderne", havde et broderet skyld i
den fine stue med hans medaljer, så man
skulle man ikke kommandere med, - Vi
havde ellers det ordsprog i familien, når et eller
andet gik galt, eller var så dan lige på gæsen -
sen - "du bliver Anna - - -"

bedstefar døde og Anna spurgte "Vil I ikke
se bedstefar og sige farvel, I skal ikke være
bange, han ligger bare sovende" vi
sagde ja, og hun tog os ved hånden og gik
med os ind i stuen, hvor kisten stod på
bordet, og bedstefars ansigt var fredeligt og
roligt, vi blev ikke bange for døden, men
der imod var med os bedstefar, når vi kom
på besøg. —————

Erindringer – Bedsteforældrene Rasmus og Anne Marie

(side 1) Jeg holdt meget af at gå tur med mor om eftermiddagen, hver uge var vi en tur i Dronningensgade. Vi gik altid gennem gården ind i sidebygningen og op ad den hvidskurede køkkentrappe, og ind i køkkenet hvor min kusine næsten altid havde travlt med noget. På komfuret stod den blankpudsede kobberkedel, med "Madam Blå" ved siden af parat til en kaffetår, lidt tynd, for der kom hver dag een eller anden et smut for at hilse på Bedstefar og Bedstemor, kaffemøllen stod parat på en hylde, og een af familien satte sig på høkkassen, og malede kaffebønner, og min kusine Anna åbnede døren til spisekammeret og begyndte at (skære) store skiver af det hjemmebagte hvedebrød, eller til højtiderne julekage med sukakødder og rosiner. – gennem den lange korridor kom vi ind i stuen, hvor bedstefar sad med sin pibe og bedstemor med en sort kappe på hovedet, og blåternet stivet forklæde med smæk, det var fæstnet til det sorte kjoleliv med en stor knappenål, der havde et gyldent hoved, så det så ud som rav **(side 2)** sådan husker jeg bedstemor hele min barndom og første ungdom, og hun havde næsten altid et strikketøj i hænderne, vi fik alle sammen i årenes løb 6 bomuldshåndklæder med et firkantet mønster i. Bedstefar snedkererede oppe i sit værksted oven vaskerummet. Hver datter havde fået en stor og en lille kommode, et skab og en seng, og alle møblerne i stue og soveværelserne var hans arbejde; i køkkenet udskiftede han med mellemrum vasken, der var af træ, og høkkassen var også hans arbejde. Vi havde respekt for bedstefar, men vi var ikke bange for ham, han var rar, og der gik mange fortællinger om ham i familien. Bedstefar kom fra Morud, fra skovene, og var udlært tømmersvend, da han kom til Odense. Han var født i 1825 og bedstemor i 1826.

(side 3) da krigen brød ud i 1848 meldte bedstefar sig til garnisonen i Odense og var med ved Dybbøl, han kunne godt fortælle noget om sin soldatertid, og var også dekoreret, men han ville ikke tale om selve kampene, om nærkamp, hvor de kæmpede med bajonetterne på bøsseerne, børn kan være nysgerrige og ubarmhjertige i deres spørgsmål, og vi spurgte bedstefar om han havde dræbt en tysker, han ville nødig svare, men tilsidst sagde han ganske stille "ja" vi spurgte aldrig mere, vi forstod på tonen, at det var ikke noget man talte om eller pralede med.

Engang Frederik den ottende var på besøg i Odense, og et regiment stod honnør for ham, var der ved siden af et tableau hvor en ældre soldat holdt bedstefar på armen, mens bedstefar blæste i hornet.

1850 kom han hjem fra krigen og blev en overgang kusk hos det kendte Odense firma Schmachtenborg, derefter tømmersvend hos en mester. Bedstefar havde gode skudsmål, og var ærekær, så da mester kom en dag og spurgte "Er den bjælke ikke en smule for lang?" svarede bedstefar "Hvad der er for langt bider vi a"

(side 4) Senere begyndte bedstefar at bygge huse selv, "bygmester" blev det kaldt, men da var han blevet gift med Anne Marie Pedersdatter fra Vesterhæssige, der fik 6 børn med ham, og som flyttede ind i de nybyggede huse inden de var helt færdige, for de blev hurtigt solgt de små huse i

Vindegade, hvor bedstefar byggede de første og solgte dem, og mor kunne huske, at de var flyttet ind i de nye huse inden der var døre og vinduer over det hele.

Det sidste hus var Dronningensgade 25 et to etagers med sidebygning og havehus, solidt bygget, velholdt og i familiens eje endnu.

Da bedstefar blev firs, var der fest i huset, og vi børn sagde "Nu er du rig'nok gammel bedstefar!" "Nå, det mener I, jeg kan da stå på hovedet endnu" og så rejste bedstefar sig op fra sofaen, lagde sin pibe, og stod på hovedet op ad døren. Anna var på vej med kaffebakken, så vi råbte i kor "du må ikke lukke døren op, for bedstefar står på hovedet" "Hvad er nu det for noget pjank" sagde Anna – "Åh hvad de skal ikke tro jeg er helt aflægs" svarede han **(side 5)** For endnu var han jo mand i huset, det var hans ejendom, han var medlem af "Våbenbrødrene", havde et broderet skjold i den fine stue med hans medaljer, så ham skulle man ikke kommandere med.

Vi havde ellers det ordsprog i familien, når et eller andet gik galt eller var sådan lige på grænsen – "nu bliver Anna..."

Bedstefar døde og Anna spurgte "Vil I ikke se bedstefar og sige farvel, I skal ikke være bange, han ligger bare som han sover" vi sagde ja, og hun tog os ved hånden og gik med os ind i stuen, hvor kisten stod på bordet, og bedstefars ansigt var fredeligt og roligt, vi blev ikke bange for døden, men derimod savnede vi bedstefar, når vi kom på besøg.